

DIPAK ČOPRA
13. APOSTOL

Biblioteka
Buđenje

Dipak Čopra

13. APOSTOL

Duhovna pustolovina

Leo commerce
Beograd, 2016

SADRŽAJ

PRVI DEO

Škola misterija 7

DRUGI DEO

Nevidljivo jevanđelje..... 103

POGOVOR

Misterija i ti..... 233

Prvi deo

ŠKOLA

MISTERIJA

GLAVA 1

Bilo je to jutro bez sunca, ledeno i tmurno, jedne od onih nedelja koje su prethodile Božiću. Mare je upravo kretala na posao kada se oglasio njen mobilni. Zvala ju je majka.

„Sestra Margareta Tomas je otišla.“

„Ko?“ Zbunjeno je promrmljala. Mare je upravo spirala poslednji zalogaj torte sa malinama ostacima instant kafe. Nekoliko poslednjih kristala šećera ostavilo je tamne mrlje na dnu šolje.

Majka je nestrpljivo odvrtila. „Tvoja tetka Meg, opatica. Jako sam se uznemirila.“

Na trenutak je zavladała tišina na vezi. Marina tetka već dugo nije bila prisutna u njihovim životima.

„Mare, jesi li tu?“ Ne sačekavši odgovor, majka je nastavila. „Samostan neće da mi kaže kako je umrla. Samo su rekli da je otišla. Otišla? Meg nije imala ni pedeset godina. Želim da odeš tamo umesto mene.“

„Zašto ti ne možeš da odeš?“

Mare je mnogo toga zamerala majci. Jedna od stvari bila je što je stalno tražila da drugi obavljaju razne stvari umesto nje, a većina tih stvari bila je trivijalna i beznačajna. Saopštavala ih je onako usput.

Glas na drugom kraju počeo je da se ulaguje. „Znaš da zazirem od opatica.“

„Meg ti je bila sestra.“

„Ne budi blesava. Plašim se drugih opatica. Liče na pingvine, sva se naježim od njih. Potpiši šta treba kako bi mogle da nam

predaju telo. Samo nas ima – imala je.“ Marina majka tiho zaplaka. „Vrati moju dragu sestru kući. Možeš li to da uradiš za mene?“

Imajući u vidu da niko godinama nije razgovarao sa tetkom Meg, „draga sestra“ zvučalo je pomalo neiskreno. Međutim, posao na koji se Mare spremala bio je privremen, tako da je bez problema mogla da javi da je bolesna.

„Uradiću šta mogu“, odvrtila je.

Nedugo potom vozila je na zapad auto-putem na kome se naplaćuje putarina, jednim uvom slušajući album Džejmisa Tejlora objavljen pre dvadeset godina, otprilike u vreme kada je rođena njena kloparava honda. Velika recesija zaustavila je karijeru koju Mare zapravo još nije ni odabrala. Poput ostalih iz svoje generacije, i ona je lutala, iz meseca u mesec strepela da će možda morati da se vrati kod roditelja. To bi značilo da izabere jednog od njih. Majka je ostala u staroj kući posle razvoda. Otac se preselio u Pitsburg sa novom ženom i obično bi se setio da je nazove za Božić i rođendan.

Pogledala se u retrovizoru i primetila grimiznu mrlju od ruža koji nije pažljivo nanela. *Zašto je pomislila da bi opatice želele da bude našminkana?*

Pre nego što je pobešla u samostan, tetka Meg je koristila najneverovatniju nijansu karmina, tamnocrvenu kao burgundac; kontrast karmina i njenog bledog irskog tena mogao se uporediti sa kapljicom vina na lanenom stolnjaku. Nije bilo zбора da je Meg dobro izgledala. Imala je visoke jagodice i onaj elegantni nos Makgerijevih, kojim su se najviše ponosili. Nije postala usedelica iz nekog određenog razloga. (Meg se dopadao izraz „stara frajla“, jer je bio zastareo i politički nekorektan.) Muškarci su uglavnom ulazili u njen život i izlazili iz njega. „Ne brini, imala sam dosta prilika“, kazala je oporo. U tim danima je čak posećivala barove za samce. „Gadna mesta“, govorila je Meg. „Ubijaju dušu.“

Niko je nije pamtio kao posebno religioznu osobu, tako da su se svi iznenadili i to ne baš prijatno, kada je tetka Meg iznenada objavila, sa zrelih četrdeset, da će se zaređiti. Dosadila joj je uloga najstarije neudate sestre u porodici, od koje se očekivalo da je uvek na raspolaganju kada treba pričuvati nečije dete, da ide u na-

bavku i da se stara o kući uvek kada se neko razboli, da sluša kako sestričine ogovaraju momke pre nego što bi iznenada začutale i postidjeno kazale: „Izvini, tetka Meg. Možemo da razgovaramo o nečem drugom.“

Porodica je dobila napad krivice kada je objavila da je zatražila da je prime na obuku za iskušeničice. Zakerajuće pitanje gde su to pogrešili osećalo se u vazduhu. Marina baka umrla je od raka stomaka dve godine pre toga. Ako je baka ikada imala jaka religiozna ubeđenja, meseci razdirućeg bola su ih raspršili. Na kraju nije tražila oca Rajlija, ali nije odolela da primi poslednje pomazanje kada se pojavio u njenoj bolesničkoj sobi. Naključna morfijumom, jedva je bila svesna hostije i vina pošto joj je podigao glavu sa jastuka. Niko nije bio načisto da li treba da im je drago što baka nije doživela dan kada se jedna Makgerijeva zaredila.

Marin deda se osamio od tuge posle ženine smrti, povukao se u kuću i nije palio svetla dugo posle zalaska sunca. Svake subote je kosio travnjak ispred kuće, ali je korov pozadi bujao i rastao u visinu poput uklete šume koja štiti zamak tuge. Kada je Meg pokušala na vrata i kazala mu da odlazi u samostan, živnuo je prvi put posle mnogo meseci.

„Nemoj da se zakopaš. Još dobro izgledaš, Meg. Mnogi muškarci bili bi ponosni da te dobiju.“

„Baš si blesav“, odvrtila je Meg, pocrvenevši. Poljubila ga je u teme. „Ipak, hvala ti.“

Sve je šokirala kada je jedne noći jednostavno nestala, to jest otišla da se pridruži strogom, potpuno zatvorenom, karmelićanskom redu. Nije nameravala da bude jedna od onih modernih opatica koje nose svakodnevnu odeću i pazare rukolu u samoposluži. Kada je prošla kroz vrata samostana i ona su se za njom zatvorila, niko više nikada nije video Meg. Ostavila je stan kakav je bio, sa sve nameštajem i stvarima, da čeka njen povratak do koga nikada neće doći. Njene haljine uredno su visile u ormanu, odajući utisak odbačenih stvari koje su postale beskorisne.

Mare je imala osamnaest godina kada je njena tetka rešila da nestane. „Bekstvo u Egipat“, tako je to nazvala njena majka. Dotič-

ne reči izgovarala je ogorčeno i kao neko ko je ostavljen na cedilu. „Zapravo se ni sa kim nije pozdravila.“

Činjenica da su bili velika porodica nije ih zaštitila od praznine koju je Meg ostavila za sobom. Bilo je pomalo zlokobno što za deset godina nije napisala nijedno pismo niti ih je ikada nazvala. Nisu ništa čuli o njoj dok Marinoj majci nije javljeno da je sestra Margaret Tomas, duh nekoga koga su nekada poznavali, otišao.

Samostan je bio daleko i broj telefona nije se nalazio u imeniku, ali je GPS znao gde da ga nađe. „Skrenite levo posle tri stotine metara“, savetovao je glas. Mare se isključila sa auto-puta. Usporila je posle pola milje kroz gustu šumu borova i breza. Teritoriju samostana štitila je visoka ograda od kovanog gvožđa. Put se završavao kod kapije pored koje se nalazila prazna stražarska kućica. Ugledala je zarđalu kutiju interfona putem koga su posetioci mogli da se najave.

Mare se našla u nezgodnoj situaciji. Kako da kaže da je došla po telo? Podigla je glas kao da bi kutija interfona mogla biti gluva.

„Došla sam zbog sestre Margaret Tomas. Ja sam njena sestričina.“

Nije bilo odgovora. Iz kutije se nije začulo čak ni pucketanje. Prošao je trenutak i Mare je već pomislila da će morati da se vrati. A onda je kapija posle jednog *klik* počela polako da se otvara. Provezla se kroz nju.

U daljini se nalazilo zdanje od crvene cigle, turobno viktorijansko zdanje ispod sivog neba. Gume stare honde drobile su šljunak. Mare je postajala sve nervoznija, pali su joj na pamet Dikens i siročići koji nisu imali ni dovoljno kaše za jelo. Zdanje je zaista nekada bilo sirotište koje je crkva spasila pošto je značajno propalo.

Dok je napredovala dugačkim prilazom ka samostanu, Mare se ponovo usredsredila na ono što je čeka. Šuma duž prilaza bila je zarasla, ali je zato tle oko zdanja bilo potpuno golo, lišeno fontana i žbunja koji su ga nekada ukrašavali. Ovo mesto je verovatno sagradio neki nemilosrdni tajkun u vreme kada su ovakve ogromne gomile kamenja služile kao „letnjikovci“ do kojih su vodili čak i privatni ogranci šina.

Parkirala je auto na kraju prilaza i otišla do ulaznih vrata. Pored zvona visio je znak ispisan krutim slovima: „Zahteva se tišina između večernjeg zvona i trećeg sata. Ne uznemiravajte.“

Treći sat? Mare nije mogla da se seti koji bi to zastrašujuće rani sat jutra mogao biti – stresla se pri pomisli na bosa pokajnička stopala opatica koja tabanaju po mermernom podu pre zore. Pozvonila je. Posle jednog nevoljnog trenutka puštena je unutra, anonimno kao i kroz kapiju. Oprezno je ušla, dozvoljavajući očima da se priviknu na iznenadno pomanjkanje svetla. Obrela se u ogromnom predvorju. Na jednom zidu nalazila se niša sa kipom Device. Debela metalna rešetka, izdijeljena na kvadrata stranica od deset centimetara, preprečila se pravo ispred nje. Otvori su dozvoljavali posetiocima da vide one unutra bez suvišnog približavanja. Na taj način postignuto je da ovo mesto liči na nešto između zoološkog vrta i zatvora.

Samo što Mare nije imala u koga da se zagleda, jer sa druge strane rešetke nije bilo nikoga. Smestila se na klimavu stolicu za posetioce sa uleglim sedištem od trske i čekala. Počela je da zamišlja kako će se neka opatica okomiti na nju što se ispisala iz parohijske škole posle petog razreda, kao da je svakoj sestri u oblasti prosleđena vest o njenoj krivici. Zagledala se u široko stepenište sa druge strane rešetke. *Kada je ovo mesto bilo seosko utočište nekog bogataša, po tom stepeništu lupkale su štikle debitantkinja u satenskim toaletama koje su silazile da upoznaju svoje kicoše, pomislila je u dokolici.*

Vreme je prolazilo. Tišina je bila sablasna i strana. Karmelićanski red nije zainteresovan za ovozemaljske stvari i jedino je predan „molitvi i rintanju“. Mare je na Jutjubu pronašla video o njemu. Opatice na snimku sve vreme su se osmehivale. Pozdravile su osobu koja je došla da ih intervjuiše stojeći iza metalne pregrade slične ovoj pored koje je sedela Mare. Drski novinar ih je upitao: „Koliko dugo ste iza rešetaka?“ Opatice su se nasmejale. Što se njih tiče, živele su sa prave strane rešetke.

Mare je pogledala na sat. Tu je manje od pet minuta. *Završimo s tim*, pomislila je. Nije ni pokušavala da se priseti Meg kakva je nekada bila, što je bilo tužno.

Konačno su se začuli tihi koraci opatice koja je silazila – polako, nenapadno – i krenula ka posetiocu preko prostranstva mermernog poda. Nije mogla imati više od dvadeset godina. Mare je bila pročitala da samostani teško pronalaze nove članice i da one postojano bivaju sve starije. Smrt je proređivala njihove redove.

„Izvinite što ste čekali“, izvinila se mlada opatica stidljivo se osmehnuvši. Nije joj ličila na nekoga ko bi mogao da je izgrdi. Oko nje se širio blagi miris sapuna od lavande i sredstva za čišćenje. Sitne šake bile su joj crvene i izranjavljene od ribanja; brže-bolje ih je sakrila u rukave odore kada je primetila da ih Mare posmatra. Mare se jedva uzdržala da se ne prekrsti.

„Došla sam zbog sestre Margarete Tomas“, kazala je. Usled nervoze je progovorila suviše glasno, što je odjeknulo u velikom praznom prostoru.

„Ah“, izustila je mlada opatica, koja je izgleda bila iz Južne Amerike i govorila sa naglaskom. Prestala je da se osmehuje.

„Ja sam njena sestričina“, dodala je Mare.

„Tako znači.“

Sestra je skrenula pogled. Njeno lice, uokvireno smeđom i belom kapuljačom, i dalje je delovalo prijateljski, ali ništa nije odavalo.

Mare je pročistila grlo. „Ne znam kakva je procedura kod vas kada neko umre. Bilo je krajnje iznenada. Pravi šok.“

„Kako to mislite?“ Videlo se da je sestra iskreno zbunjena.

„Ne znate? Neko nam je telefonom javio da je sestra Margareta Tomas, moja tetka, otišla. Došla sam po njeno telo. Ako treba da potpišem neke papire i ako imate broj lokalne kapele...“ Marin glas je zamro.

Sada se sestra uznemirila. Blago crvenilo nestade iz njenih mekih obraza i ona iznenada preblede. „To nije moguće. Vidite...“

Mare je prekide. „Ne možete je zadržati, a da ne obavestite vlasti.“

„Molim? Ako mi dozvolite da završim...“ Mlada opatica podiže obe ruke, moleći je da pokaže malo strpljenja.

Ali Mare je postala sumnjičava. „Nije na vama da je položite u zemlju. Uostalom, kako je umrla?“ Mare je pokušavala da zvuči